

וְמֵאֵן הוּא בַּתֵּר קָרְגָּא דָא, וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אֶבְרָהָם
דְּאָתִיא יַצֵּר חָרָע לְקָטָרָגָא קָמִי קָנְדָשָׁא בְּרִיךְ
הָוּא. הַכָּא אֵית לְאַסְתְּפָלָא וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אֶבְרָהָם.
אֶת יְצָחָק מְבָעֵי לִיה. הַהָא יְצָחָק בָּר תְּלִתִין וְשְׁבָע שְׁנִינִין
הָוּה וְהָא אֲבוֹי לָאו בָּר עַזְנָשָׂא דִילִיה הָוּה, דָאַלְמָלָא אָמָר
יְצָחָק לֹא בְּעִנָּא לֹא אַתְעַנֵּשׁ אֲבוֹי עַלְיה. מַאי טֻמָּא
וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אֶבְרָהָם וְלֹא בְּתִיב נָסָה אֶת יְצָחָק.
אֶלָּא אֶת אֶבְרָהָם וְדָאֵי דְבָעֵי לְאַתְכָלָלָא בְּדִינָא, הַהָא
אֶבְרָהָם לֹא הוּה בֵּיה דִינָא כָּלְלָא מִקְדָּמָת דִינָא,
וְהַשְׁתָּא אַתְכָלָל מִיְ"א בָּאַשׁ"א. וְאֶבְרָהָם לֹא הוּה שְׁלִימָן
עַד הַשְׁתָּא דָאַתְעַטָּר לְמַעַבְדָּד דִינָא וְלַאֲתָקָנָא לִיה
בְּאַתְרִיה.

וּכְלַיּוּמוֹי לֹא הוּה שְׁלִימָן עַד הַשְׁתָּא דָאַתְכָלָל מִיְ"א
בָּאַשׁ"א וָאַשׁ"א בְּמִיְ"א, וּבְגִין כֵּף וְהָאֱלֹהִים נָסָה
אֶת אֶבְרָהָם וְלֹא אֶת יְצָחָק, דָאַזְמִין אֶבְרָהָם לְאַתְכָלָלָא
בְּדִינָא, וּבְדַעַת עֲבֵיד דָא, עַל (קלג ב) אַשׁ"א בְּמִיְ"א
וְאַשְׁתְּלִימָן דָא עַם דָא. וְדָא עֲבֵיד דִינָא לְאַתְכָלָלָא דָא
בְּדָא. וּבְדַין יַצֵּר חָרָע אַתָּא לְקָטָרָגָא עַלְיה דָאֶבְרָהָם דָלָא
אַשְׁתְּלִימָן בְּדַקָּא יְאֹות עַד דִיעַבְדָּד דִינָא בְּיְצָחָק. דַיְצֵר
חָרָע אַחֲר הַדְּבָרִים אֲיהוֹ וְאַתָּא לְקָטָרָגָא.

וְתָא חֹזֵי רֹזֵא דָמָלָה, אָפָעַל גַּב דְקָאָמָרְן דָאֶבְרָהָם בְּתִיב

ולא יצחק, יצחק גמי אתה לילה ביה בהאי קרא, רוז
דכתיב והאלhim נסה את אברהם. נסה לאברהם לא
כתב אלא את אברהם את דיקא ודא יצחק. זהה
בזהיא שעתא בגבור'ה תתאה שריא, פיון דאתעקד
ואונדמן בדינא על ידא דאברהם פרקה יאות, כדיין
אתעטר באתריה בהדייה דאברהם ואטכלילו אש"א
במי"א וסליקו לעילא, וכדין אשטפה מחלוקת בדקא
יאות מיא באשא.

מן (עבד) חמא אבא רחמנא דאתעbid אכזר. אלא בגין
לאשטפחה מחלוקת מיא באשא ולאתעטרא
באתריהו (ד"א ל"ג בדקא יאות), עד דאתא יעקב ואתתקון
כלא בדקא יאות ואטעבידו תלטא אבן שלמין
ואתתקנו עלאי ותתאי:

ויאמר קח נא את בנך. וכי יהיה יכול אברהם דאייהו
סבא. אי תימא בגין ד יצחק לא נפיק מרשותיה
כלל, יאות, אבל כמא דאת אמר, (במדבר כ) קח את אהרן
ואת אלעזר בנו אלא בגין לאמשבא לוזן במלין
ולאדרבא לוזן לרעותא דקודשא בריך הוא, אוף הכא
כח במלין. את בנך את יחידך אשר אהבתה הא (דף קכ ע"א)
אוקמיה. ורק לך אל ארץ המוריה بما דאת אמר (שיר
השירים ד) אליך לי אל הר המור. לאתקנא באתרא דיתחזין:

בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי וַיֹּשֵׁא אֶבְרָהָם את עַנְיוֹן וַיַּרְא אֶת
הַמָּקוֹם מַרְחֹק. בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי הָא אוֹקְמוֹת, אֶלָּא
כִּיּוֹן דָּאָתָּמָר וַיַּקְם וַיַּלְךְ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ
הָאֱלֹהִים מַאי טֻמָּא בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם
מַרְחֹק. אֶלָּא בְּגַין דְּכַתִּיב כִּי בַּיִצְחָק יִקְרָא לְךָ זָרָע וְדָא
הַוָּא יַעֲקֹב דָּנֶפֶק מִפְּנֵיה וְהָאִי הַוָּא בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי. וַיַּרְא אֶת
הַמָּקוֹם מַרְחֹק בְּמַא דָּאָתָּמָר (ירמיה לא) מַרְחֹק יְיָ נְרָא
לִי.

וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם. דָא הַוָּא יַעֲקֹב דְּכַתִּיב, (בראשית כה) וַיַּקְח
מַאֲבִינִי הַמָּקוֹם. אָסְטָפֵל אֶבְרָהָם בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי
דָאַיְהוּ דָרְגָא תְּלִיתָה וְחַמָּא לֵיה לַיַּעֲקֹב דָזְמִין לְמִפְּקָד
מִפְּנֵיה. מַרְחֹק בְּמַה דָאָמְרוּ מַרְחֹק וְלֹא לִזְמֹן קָרֵיב.
אָמַר לֵיה רַבִּי אַל עֹזֶר מַאי שְׁבַחָא אַיְהוּ לְאֶבְרָהָם כֵּד
אָסְטָפֵל וְחַמָּא דָזְמִין לְמִפְּקָד מִפְּנֵיה יַעֲקֹב. דָהָא כֵּד
אָזֵיל לְמִיעַקְד לֵיה לַיִצְחָק, לֹאו שְׁבַחָא כֵּל כֵּה אַיְהוּ
דִּילְיָה.

אָמַר לֵיה וְדָאִי (זהא) חַמָּא לֵיה לַיַּעֲקֹב דָהָא מִקְדָּמָת דָנָא
יַדְע אֶבְרָהָם חַכְמַתָּא, וְאָסְטָפֵל הַשְׂתָא בַּיּוֹם
הַשְׁלִישִׁי דָאַיְהוּ דָרְגָא תְּלִיתָה לְמַעַבְד שְׁלִימָו וּכְדִין
חַמָּא לֵיה לַיַּעֲקֹב דְּכַתִּיב וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם. אָבֵל הַשְׂתָא
קִיְמָא לֵיה מֶלֶה מַרְחֹק בְּגַין דָאָזֵיל לְמִיעַקְד לֵיה לַיִצְחָק
וְלֹא בָּעָא לְהַרְהָר אֶבְתְּרִיה דְקֹוְדְשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא.

מַרְחֹק חִמָּא לֵיה גו אַסְפָּקָלְרִיאָה דֶּלֶא נְהָרָא בְּלַחְזּוֹדִי,
וּבְגַיִן כֵּד חִמָּא לֵיה וְלֹא אַתְגָּלִי כֵּלָא, דָאלו,
אַסְפָּקָלְרִיאָה דְּנְהָרָא הָוֹה שְׁכִיחַ עַל הָאֵי אַסְפָּקָלְרִיאָה
דֶּלֶא נְהָרָא אַתְקִיִּים עַלְיהָ אֲבָרָהָם כְּדַקָּא יָאוֹת, אֲבָל
מַרְחֹק, בְּלַחְזּוֹדִי הָוֹה, מַרְחֹק.

מַאי טֻעַמָּא אַסְתָּלָק מַהָּאֵי מַלְהָא אַסְפָּקָלְרִיאָה דְּנְהָרָא
וּבְגַיִן דְּהָאֵי דְּרָגָא דְּיַעֲקֹב הָוֹה. וּבְגַיִן דְּיַעֲקֹב עַד לֹא
אַתְיִילִיד לֹא אַשְׁתַּבָּח הַשְׁתָּא עַל הָאֵי דְּרָגָא. וַתוּ בְּגַיִן
דִּיהְךֿ וַיַּקְבֵּל אָגָּרָא. וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם מַרְחֹק דָא יַעֲקֹב
כִּמְהָ דָא תִּמְרָר מַרְחֹק דֶּלֶא זְכָה בַּיְתָה. (ראיה בעניין בהאי עלמא אלא

מַרְחֹק מְגוֹ הָאֵי דְּרָגָא דָהָא כֵּד אַתָּא יַעֲקֹב הָכָא דָאָף עַל גַּב דָאָתוּ לְהַחְזָא רָאֵיה וְחִמָּא
לַעֲקֹב, אָמֵר אֲבָרָהָם וְדָאֵי קוֹדֵשָׁא בָּרוּךְ הוּא יְדֻעַ בְּגָוֹנוֹא אַחֲרָא דִּאתְחוֹי, מִיד וַיַּכְן שָׁם אֲבָרָהָם
אֶת הַמְזֻבָּח וְגוֹ). מָה בְּתִיב לְעַילָּא וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל אֲבָרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי, הָא אַוְקְמוֹתָה.

אֲבָל מַאי טֻעַמָּא לֹא אַתָּיב לֵיה (מִדי) מִיד. אֶלָּא בְּגַיִן דְּהָא אַסְתָּלָק
מַרְחֹמי דָאָבָא עַל בָּרָא וּבְגַיִן כֵּד בְּתִיב הַפְּנֵי בָנִי, הַפְּנֵי
דָאַסְתָּלָקִי רְחִמִּי וְאַתְהַפֵּךְ לְדִינָא:

וַיֹּאמֶר אֲבָרָהָם, וְלֹא בְּתִיב וַיֹּאמֶר אָבִיו, דָהָא לֹא קָאִים
עַלְיהָ כָּאָבָא אֶלָּא בֶּעֱלָמָה מְחַלּוֹקָת הָוֹה בַּיְתָה.
אֱלֹהִים יְרַא לֹז הַשָּׁה. יְרַא לְנוּ מִבְּעֵי לֵיה, מַאי יְרַא
לֹז. אֶלָּא אָמֵר לֵיה אֱלֹהִים יְרַא לֹז לְגַרְמִיה, כֵּד אִיהוּ
יִצְטְּרִיךְ. אֲבָל הַשְׁתָּא בָנִי וְלֹא אָמְרָא. מִיד וַיַּלְכֵוּ שְׁנֵיָהָם
יִחְדּוּ.

רבי שמעון פתח ואמיר (ישעה לא) הן אראלם צעקו חוץ מהלאכי שלום מר יבקין. הן אראלם אלין מלacci עלי. צעקו בההי שעתה ובעו לקיימה על ההיא מלה דכתיב, (בראשית טו) וויצא אותו החוצה. בגין זה צעקו חוץ.

מלacci שלום. אלין אبون מלacci אחרבין דהוו זמיגין למייה קמיה דיעקב ובעגניה דיעקב אבטח לוון שלימו, קודשא בריך הוא. דכתיב, (בראשית לט) ויעקב הלה לדרכו ויפגע בו מלacci אלהים. ואלין אקרינו מלacci שלום, כלחו בכיו כד חמוי ליה לאברהם דעקד ליה ליצחק, ואזדועזען עלי עלי ותתאי וכלחו עלייה דיצחק: ויקרא אליו מלאך יי' וגוו, פסיק טמא בגויה, דלאו אברהם בתראה קדמאה. בתראה (דף קכ ע"ב) שלים (נsha קלחא) קדמאה לא שלים. כגונא דא שמואל שמואל, בתראה שלים, קדמאה לא שלים. בתראה נביא, קדמאה לא נביא. אבל משה משה, לא פסיק, בגין דמיומא דאתיליד לא עדוי מניה שכינתא. אברהם אברהם. **רבי חייא אמר בגין לאתערא ליה ברוחא אחרא בעובדא אחרא בלבא אחרא.**

רבי יהודה אמר אבריר יצחק ואסתליך ברעותא קמי קודשא בריך הוא בריחא דקיטורת בוסמין דקרבין

כהנִיא קמיה, תרין זמגין ביומא ואשטלים קרבנה. דהא צערא דאברהם הוּה בשעתא דאטמר ליה אל תשלח ידק אל הבער ואל תעש לו מאומה. חשיב דקרבניה לא אשטלים ול מגנא עבד וסחר פלא ובנה מזבח. מיד.

וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר וגוי הא תביןו הוּא איל דאטברי בין השמשות הוּה, ובן שנתו היה כמו דאת אמר, (במדבר ז) כבש אחד בן שנתו והכי אצטريك (נ"א ואת אמרת בין השמשות. ותו והא יצחק לא הוּה בעולם, אלא אתקיד וכו') (זהא יצחק לא היה בעולם) ואת אמרת בין השמשות. אלא אתקיד חילא לאזדמנא ההוא אימרא בשעתא דאטטרייך לייה לאברהם. כמה דכל אפונ מלין דהוּו בין השמשות אטמפה חילא לאזדמנא ההוא מלא (לההוא זמנה) בשעתא דאטטרייך לייה. וכיumi האיל דאטקريب תחותיה דאטטרייך לייה.

דיצח.

פתח ואמר, (ישעה סג) בכל צרתם לא צר ומלאך פניו הושיעם וגוי. תא חזוי, בכל צרתם דישראל פד אזדמן לzon עאקו, כתיב לא באלו"ף וקרוי בוא"ז, בגין דקידשא בריך היא עמהון בעקי. לא באלו"ף, אחר עלאה יתר, אף על גב דלאו בההוא אתר רוגוזא ועקי,

להתם לעילא מטה עקתה דישראל. לא באלו"ף כמו דאית אמר, (תהילים ק) הוא עשו ולא אוננו. כתיב באלו"ף וקרי בואה".

ומלאך פניו הושיעם. זה איה עמהון בההוא עוקן, ואית אמרת הושיעם. אלא מושיעם לא כתיב, אלא הושיעם מקדמת דנא דאייה זמין בההוא עוקן למסבל עמהון. תא חוי, בכל זמאנא דישראל אףון בגלותא, שכינטא עמהון בגלויתא, וזה אויקמיה, דכתיב (דברים לו) ישב יי אליהיך את שבותך ורחמך וגו.

דבר אחר ומלאך פניו הושיעם, דא שכינטא. דאייה עמהון בגלויתא ואית אמרת דאייה הושיעם. אלא הבי הוא ודי, דאלין אףון משכנותיו קודשא בריך הוא בגלויתא, ובגיןorschינטא עמהון קודשא בריך הוא אדפר לון לאוטבא לון ולאפקא לון מן גלויתא, דכתיב, (שמות ו) ואזכור את בריתך בקדמיה, ולבתר עתה הנפה צעקת בני ישראל באה אלהי.

וגם ראיתי. לאסגאה ראייה אחרא דאייה קדמה דכלא, וכתיב, (שמות ב) ויזכר אלהים את בריתו דא שכינטא. את אברהם לאברהם מבעי ליה, אלא את אברהם דא הוא חברויתא ויזיגא דיליה באבן. את אברהם (במדבר קב א) דא הוא מערבית דרוםית. את יצחק

דָא הוּא צְפֹנִית מִעָרֵבִית. וְאֵת יַעֲקֹב דָא הוּא זָוָגָא
חַדָא, בְּלֹא חַדָא, זָוָגָא שְׁלִים כְּדָקָא יָאֹתָ.
כְּגַוּגָא דָא אֶת הַשָּׁמִים דָא הוּא בְּלֹא מִדָת לִילָה
בַּיּוֹם. וְאֵת הָאָרֶץ דָא מִדָת יוֹם בְּלִילָה בַּחֲדָא.
אוֹף הַכָּא בְּכָלָהוּ אַת, וּבַיַּעֲקֹב וְאַת, לִמְהוּי כֵּלָא זָוָגָא
חַדָא דָלָא מִתְפָרְשֵׁין דָכָר וּנוֹקֵבָא לְעַלְמִין. וּזְמִינָן קוֹדְשָׁא
בָּרִיךְ הוּא לְאַכְרוֹא בְּכָל עַלְמָא וּלְאַשְׁמָעָא קָל דִּימָא
(ישעה סג) וַיֹּאמֶר אֶךְ עַמִּי הַמָּה בְּנִים לֹא יִשְׁקְרוּ וַיְהִי לָהֶם
לְמוֹשִׁיעַ. בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: (עד כאן פרשת וירא)

(דף קכא ע"א)

פרק ה' וְיַהֲיוּ חַיִ שָׁרָה

מִדְרָשׁ הַגְּנַעַלְם
וַיְהִי. רַבְנָן פָתֵחִי בְּהָאֵי
קְרָא, (שיר השירים ז) לְבָה דּוֹדִי
גִּזְא הַשְׁדָה גִּלְגָּלָה בְּכָפְרִים.
תַּנוּ רַבְנָן הַיּוֹצָא לְדָרְךָ
יַתְפַלֵּל שֶׁלַשׁ תְּבָלוֹת, תְּפָלה
שַׁהְיָא חֹבֶה שֶׁל יוֹם. וַתְּפָלה
הַדָּרֶךְ עַל הַדָּרֶךְ שַׁהְוָא
עוֹשֶׂה. וַתְּפָלה שִׁיחָזָר
לְבִיתוֹ לְשָׁלוֹם. וְלִימָא לְהֹזֶה
לְהַגִּי שֶׁלַשָּׁה, אֲפִילוּ בְּאַחֲד

זָהָר

וַיְהִי חַיִ שָׁרָה מֵאָה שָׁנָה
וּשְׁבָרִים שָׁנָה וּשְׁבָעָ
שָׁנִים, רַבִּי יוֹסֵי פָתָח וִאמֵר,
(יונה א) וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה וַיַּטְלַחַ
אֶל הַיָּם וַיַּעֲמֹד הַיָּם מִזְעָפָו.
הַכָּא אֵית לְאַסְתְּפָלָא, מַאי
טֻמָּא אַרְעִישָׁת יְמָא עַלְיָה
דִּיּוֹנָה, וְלֹא אַרְעִישָׁת עַלְיָה

דא הוא צפונית מערבית. ואת יעקב דא הוא זונגא חדא, כללא חדא, זונגא שלים בדקא יאות. בגונגה דא את השמים דא הוא כללא מדת לילה ביום. ואת הארץ דא מדת يوم בלילה בחדא. אוף הכא בבלחו את, וביעקב ואת, למהוי פלא זונגא חדא דלא מתרפישין דבר ונוקבא לעלמיין. וזמן קידוש בריך הוא לאכרזא בכל עולם ולאשמעא קל דיימא (ישעה סג) ויאמר לך עמי הימה בניהם לא ישקרו ויהי להם למושיע. ברוך יי לעולם אמן ואמן: (עד כאן פרשת וירא)

(דף קכא ע"א)

פָּרָשַׁת וַיְהִי חֵי שֶׁרֶה

מִדְרָשׁ הַגְּנַעַלְםָן
ויהין. רבנן פתיחי בהאי קרא, (שיר השירים ז) לכה דודי נצא השדה גלינה ביברים. תנו רבנן היוצא לדרכ יתפלל שלש תפנות, תפלה שהיא חובה של יום. ותפלת הרך על הרך שהוא עושה. ותפלה שיחזור לבתו לשלו. ולימא להז להגני שלשה, אפילו באחד

וזהר

ויהין חyi שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, רבי יוסי פתח ואמר, (יונה א) וישאו את יונה ויטלה אל הים ויעמד הים מזעפו. הכא אית לאסתפלה, Mai טעם ארעישת ימא עלייה דיווגה, ולא ארעישת עלייה

אֲרֹעָא, כִּיּוֹן דְּהֹהָה אָזִיל בְּגִין
דְּלֹא תְּשִׁרֵּי עַלְיהָ שְׁכִינַתָּא,
יְמָא (עַלְאהָ) אַמְּאֵי אָחִיד בְּיִהְ
כְּפָד הָוָה אָזִיל.

אֲלֹא וְדֹאי מֶלֶה בְּאַתְּרִיה
הָוָה. יִם, תְּגַנֵּן יִם
דְּמִיא לְרָקִיעַ וְרָקִיעַ לְכִפְא
הַפְּבּוֹד, וּבְגִין כְּפָד יְמָא אָחִיד
בְּיִהְ וּגְטָל לִיהְ (בְּגִין דְּהֹהָה עַרְיךָ)

הוֹסֵפָתָא

וַיְהִי חֵי שָׂרָה. גּוֹפָא דְמִתְגִּנִּיתִין, אָנוּ קְרִיבֵין חֻווִּיא, שְׁמַעְנָא קָלָא מִתְהַפֵּךְ
 מעַילָא לְתִפְאָ, אַתְּפִשְׁתָּה בְּעַלְמָא, קָל מִתְבָּר טוֹרִין, וּמִתְבָּר טְרִירִין
 מִקְיָפִין, עַלְעוֹלִין רְבָרְבִּין סְלִקִין, אַוְדְּגָנָא פְּתִיחָן.

הָוָה אָמֵר בְּמַטְלָנוּ. קוֹיז קוֹצִיתָא, דְמִיכָן. שִׁינְתָּא בְּחוּרִיהָן,
 קִימִין בְּקִיּוּמִיהָן. מַלְבָא דְמַמְלָל, (ולא אַעֲבָרָה, אַשְׁתְּפָחוּ) נְטָרִי תְּרָעִין,
 שְׁלִיטָא דְחִילָין סְגִיאָין קָם בְּקִיּוּמִיה.

כָּלָהו לֹא מַרְגִּשָׁו וְלֹא יָדַעַי דְסִפְרָא פִּתְחָה וּבְשָׁמָא אַכְתּוֹב, וְדוֹמָה קָאים
 וּנְטָל בְּחוֹשְׁבָנָא, וְדִירִי עַפְרָא תִּיבֵּן לְבָר, וְקָרִיב טָב לְאַתְּמָנָה בְּהָנוּ
 לֹא תְּאִיבֵּן גַּלְגֹּלָא וְהַפּוֹךְ.

נְפָלִין וְלֹא קִיּוּמִין, אַתְּמָחָוּן חַיְבֵין מִסְפָּרָא דְדוֹמָה, מְאָן יַתְּבִּעַ לֹוֹן, וּמְאָן
 יַתְּבִּעַ בְּחוֹשְׁבָנָהָן, וּוֹי לֹוֹן, וּוֹי לְתִיְהָן, וּוֹי לְרַגְשִׁיְהָן, (ס"א לְנַפְשֵׁיָהָן)
 בְּגִינהָן אַתְּקָרִי (תְּהִלִּים סט) יְמָחוּ מִסְפָּר חַיִם וְגוֹ' (עד בָּאָן הַתוֹסְפָתָא):

בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּוֹלָם רָאוּ
עִנְיִיךְ שְׁעִינִית בָּהֶם. וְעַל
סְפִּירָה כְּוֹלָם יִבְתַּבּוּ, לִיתְנַ
עַלְיָהֶם דִּין וְחַשְׁבּוּן לְעוֹלָם
הַבָּא, הַלְּבָד יִקְדִּים אָדָם
תִּפְלַתּוּ תְּמִיד וְיוֹעֵל לִיה.

אמָר רַבִּי יִצְחָק אֵין אָדָם
עֹשָׂה עֲבִירָה אֶלָּא מֵ
שַׁהֲיוֹן גּוֹלָם וְלֹא אָדָם, וְהִינֵּן
הַהוּא דְלָא מִסְתְּבָל
בְּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, אֶלָּא כִּל
עֻזְבָּדוּ בְּהָאֵי בָּעֵירָא דְלָא
מִשְׁגַּחַת וְלֹא יִדְעָת. אָמָר
רַבִּי בּוּ, וּכְיַגְּלֵם מִתְקָרֵרִי
דָּוִד דָּאָמַר הָאֵי פְּסוֹקָא.
אָמָר לוּ רַבִּי יִצְחָק אָדָם
הַרְאָשׁוֹן אָמְרוּ, גַּלְמִי רָאוּ
עִנְיִיךְ, קָודָם שְׁזַרְקָתְךָ בֵּי
גְּשָׁמָה, רָאוּ עִנְיִיךְ לְמַעַבְדָּךְ
בְּדִיוֹקָנִי בְּנֵי נְשָׁא דְּךָמוֹ לִי.
וְעַל סְפִּירָה כָּלָם יִבְתַּבּוּ, מִאֵן
אַיִלּוֹן. יָמִים יוֹצְרוּ, בְּהָאֵי
צִוְּרָה דִּירִי. וְלֹא אֶחָד בְּהָם
דְלָא אַשְׁתָּאָר חַד מְגַהּוֹן.

אָמָר רַבִּי בּוּ, לִמְהָ. אָמָר
לִיה טָא חַזִּין, בְּלַהוּ דְּךָמוֹ

מִקְמֵי יִמְאָרָק (נ"א ומוקמי יִמְאָר
בֵּיה שֶׁרְאָה בְּרוּכְתָּה), **שְׁדִי יִמְאָר**
יִדָּא בֵּיה בְּדוּכְתָּהָא (נ"א תשְׁרִי

יִדָּא בְּדוּכְתָּהָא).

וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה וַיַּטְלֹחוּ אֶל
הַיּוֹם. אֹלְפִּינָא כְּדִ
הַוּ נְטָלִי לִיה וְטָבָעִי יַרְכּוֹי
בִּימָא, הַוּה יִמְאָשְׁכִּי,
זְקִפְיָן לִיה, אַתְּרָעִישׁ יִמְאָ
כָּל מַה דְּטָבָעִי לִיה הַכִּי
אַשְׁתְּכִיךְ יִמְאָ, עַד דְּאִיהוּ
אָמָר שָׁאוּנִי וְהַטְּלִוּנִי אֶל
הַיּוֹם, מִיד וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה
וַיַּטְלֹחוּ אֶל הַיּוֹם.

כִּיּוֹן דְּאַתְּרָמִי בְּיִם פְּרַחָה
מְגִיה בְּשִׁמְתִּיה,
וְסַלְקָא עַד כְּרָסִיָּא דְּמַלְכָא,
וְאַתְּדִנָת קְמִיה, וְאַהֲדָרָת
לִיה בְּשִׁמְתִּיה, וְעַל בְּפּוֹמָא
דְּהַהְוָא נָוָא, וְמִיתָנָא,
לְבַתָּר אַתְּקִיִּים הַהְוָא נָוָא,
וְאוֹקְמוֹת.

לֵיה או בְּרִמִּיאָ דִילִיה, לֹא
מַתו בְּמִיתָה נֶפְשָׁהוּ, וּכְלֹדוּ
לְקוּ בְּהַהוּא עֲנֵינָא מִמְשָׁ.

תָא חִוִּי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה
דִּיוֹקָנִיהָ דָאָדָם הַרְאָשׁוֹן
וּשְׁפִירּוֹתִיהָ הָוּה כּוֹהָרָא
דְּרֶקְיָעָא עַלְאָה דָעַל גַּבִּי
שָׁאָר רְקִיעָי, וּבְהַהוּא נְהֹזָּרָא
דְּגַנִּיאוּ קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְצַדִּיקִיאָ לְעַלְמָא דָאָתִי,
וּכְלֹ אַינּוֹן דָהָוּ רְמִיאָ בֵיהָ
מְדוֹיקָנִיהָ דָאָדָם הַרְאָשׁוֹן
בֵיהָ לְקוּ וּמִיתָה.

דְּכָדָ אֹורְחָיְיָ דְּקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ
הָוּא, יְהִיב עַוְתָּרָא לְברָ
אַיְנִישׁ, לְמָה, לְמִיזָן עֲנֵינָא
וּלְמַעַבָּד פְּקוֹדוֹזִי. לֹא עַבְיד
הָאֵי וְאַתְּגָנָאֵי (וְאֵי אַתְּגָלְיאָ בֵיהָ)
בְּהַהוּא עַוְתָּרָא, בֵיהָ יְלִקְיָ
דְּבָתִיב, (קְהֻלָת הָ) עַשְרָ שְׁמָוֹר
לְבָעַלְיוּ לְרַעַתּוּ. יְהִיב לֵיהָ
בְּנֵינָא, לְמָה, לְמִילָף לְהֹזָּה
אֹורְחָיְיָ דְּקְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וּלְמִיטָר פְּקוֹדוֹזִי בְּרָאָמוֹר
בְּאַבְרָהָם (בראשית ז) כִּי

(דף קכא ע"ב)

תָא חִוִּי, בְּשַׁעַתָּא דְּבָר נְשָׁ
סְלִיק בְּעַרְסִיהָ כָּל
לִילִיא וְלִילִיא, גְּשָׁמְתִיהָ
נְפָקָת מְפִיה וְאַתְּדָנָת קְמִי בֵי
דִּינָא דְּמַלְכָא, אֵי זְפָאָה
לְאַתְּקִיִּמָא, אַתְּהַדְּרָת לְהָאֵי
עַלְמָא.

וְדִינָא הָוּא בְּתִרְין גְּוּבִין,
דְּהָא לֹא דִּינִין לֵיהָ
לְבָר נְשָׁ עַל בִּישֵין דָאִיהָ
עַתִיד וּזְמִין לְמַעַבָּד דְּבָתִיב
(בראשית כא) כִּי שְׁמַע אֱלֹהִים
וְגֹו בְּאָשָׁר הָוּא שֵׁם. וְלֹא
תִּמְאָ דְּגַנִּין לֵיהָ עַל טְבִין
דְּעַבְיד לְחוֹד, אֵלָא לְאַוְטָבָא
לֵיהָ עַל אַינּוֹן טְבִין הַהְשָׁתָא
בְּמָה דְּאַתְּמָר, וְדִינָן לֵיהָ עַל
זְבִינָא דָאִיהָ זְמִין לְמַעַבָּד,
וְגִינִּיהָו אַשְׁתָּזִיב אַף עַל
גָב דָאִיהָ הַשְׁתָא חִיְבָא.

ידעתהיו למן אשר יצינה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרכו יי' לעשות צדקה ונגו. לא עבד האי ומתרגאה בהו, בהו לך דכתיב, (איוב ט) לא גין לו ולא נבד בעמו וגנו. וכן בהאי גוננא בר יהיב קודשא בריך הוא משפירותא טבא עלאה רAdam הראשון להו, למה, בגין למיטר פקודוי ולמعبد רעותיה, לא עבדו כדין אלא ארוגאו בהה. בהה לך בְּהָאִ שְׁפִירֹתָא.

אמר رب יהודה, בר ברא קודשא בריך הוא אדם הראשון, הנה גולם עד לא זרייך בהה נשמתא, וקרא להויא מלאכਆ דהויא ממונה על דיויקנא הבני נשא, ואמר לו עין יציר בדיויקנא דין שיתה בני נשא, הקא הוא דכתיב, (בראשית ח) יולד בדיםתו בצלמו ויקרא את שמו שט, בלומר שיטה.

בגין קודשא בריך הוא עביד טיבו עם כל ברין וכל ארחו דאייה עביד לאוטבא לבלא, ולא דאין לבר נש על בישין דאייה זמין למعبد, ובגין כך אתון בר בש קמי קודשא בריך הוא. תא חז, כיון דאטילו ליה ליגנה בימא, מה כתיב, ויעמד הים מצעפו. הים עלאה, מי ויעמד, דקאים בקיימה כדקא יאות, בעמידה איה כדרוגזא שכיה, בשעתא דינא שריא בעלמא, ההוא כי דינא איה כאחתא דמתעبرا, וקשייא לאולדא, וכד אולידת שכיה רוגזא. כי נמי כדרינא שריא בעלמא, לא שכיה ולא בה עד דאתעבד

אמר רבי יצחק מה הוא עפרא מפש דאתברי אדם הראשון נסיב קורשא בריך הוא לאתבראה אלין שיטתא, וקרא ליה שת, שיטתא, הרא הוא דכתיב ווילך בדמותו בצלמו מאותה העיסקה שנברא הנולם שלו, ועל בך נאמר גלמי ראו עיניך ועינית בו לעשות (ד"א לג' בו) הראמו ליה. ועל ספרה כלום יבתבו, מאן אינון, בלהו דלא נטרו Mai דיבב קורשא בריך הוא לון ואתרדו מן עלמא (ואתדע בחתוא דיקא).

תנן ה там אמר רב יהודה אמר רב אשבחנא בתלת מטרן הויליא, וכל חד וחד אית עניינה קורשא בריך הוא בברנש. בד נפיק נשמה היה מיניה ואשתאר ההוא גולמא נאים על ערכיה, ונשמה היה סלקא בכל ליליא קמי קורשא

динא בחיביא, כדיין הוא ביחס דיליה, למיקם בדוכתא שלים, ולמיקם בקיומיה, הרא הוא דכתיב, (משלוי יא) ובإبد רשיים רבת. זה אוקימנא.

בإبد רשיים רבת.
והכתיב (יחזקאל ז') החפץ אחפץ מות רשות וזה לא לית ניחא קמי קורשא בריך הוא כה אתבעיד דין בארשיעייה. אלא כאן קודם דאשטלים קיסטה, כאן לבתר דאשטלים קיסטה (איית

ליה ניחא):

ויהיו חyi שרה. מי שנא הכא שרה דכתיב מיתה באורייתא מכל בשדי דעלמא דלא כתיב הכי מיתהון באורייתא. אמר רב חייא ולאו, והכתיב

בריך הויא, אמר רבי יצחק, אי ובאה היא חדאן עמה, אי לא בחין לה לבר. אמר רב יהודה אמר רב מאיר דכתיב, (שיר השירים ח) השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דורי מה תגידו לו שוחלת אהבה אני.

אמר רבי פנחים אמר רבי יהודה השבעתי אתכם בנות ירושלים הגשמה אומרת לאותם הנשות הזכוות ליבנס לירושלים של מעלה, והם הגקראות בנות ירושלים על שזווכות ליבנס שם, ולפיכך הגשמה אומרת להם השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דורי לא קורשא בריך הוא. רב אמר זה ויוסף קלרייה של מעלה. מה תגידו לו שוחלת אהבה אני, ליינות מיוו שלו ולהסתופף בצלו.

(בראשית לה) ותמת רחל ותקבר בדרך אפרטה. וכתיב, (במדבר כ) ותמת שם מרים וגוי. וכתיב, (בראשית ל) ותמת דבורה (דף ג' כב ע"א) מינקת רבקה. וכתיב, (בראשית לח) ותמת בת שוע אשת יהודה. אמר רבי יוסי בכלחו לא כתיב כמה דכתיב בשירה דאטמר ויהי חyi שרה מה שנה ועתרים שנה ושבע שנים שניי חyi שרה. דהא בכלחו לא אטמנון יומין ושגין כמו לשירה. בכלחו לא כתיב פרשתא חדא בלחוודהא כמו לשירה. אלא רוא אליה בגין ההנו דרגא דכל יומין ושגין דבר נש ביה תלין (קדא היא ה"א בתראה).

רב הונא אמר שחולת אהבה אני, איתה התשובה והכפופה שקספה בועלם על הפל לפיך אני חולה. רבי יהודה אמר זו אהבה שאוחבת הנשמה לגוף, דביוון שנשלם קצו של גופו אותם הימים שנגנוו עלי במה דאת אמר ויהי חyi בתיב מה בתיב ויקם שרה, אמר רב בריך ואברהם מעל פני מתו ונוי.

אמר רב יהודה אמר רב מה בתיב בפסוק קודם זה דכתיב ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ בגען.

רבי יצחק אמר רבי יוחנן ברא קודשא בריך הוא לאדם והבנים בו ארבעה דברים הנחלקים בגנות. אמר רבי יהודה המחויברים בגנות. רבי יצחק אמר הנחלקים בגnof שהם חולקים להתרשם כל אחד ליסודה בשיווצא האדם מן העולם

פתח ואמר, (קהלת ח) **ויתרונו ארץ בפל היא מלך לשדה בעבד.** **ויתרונו ארץ בפל היא וודה דהא מתמן נפקין רוחין ונשmates ותועלתא לעלמא.** מלך לשדה בעבד, מאן מלך דא קודשא בריך הוא. לשדה בעבד כד איהו (עוז באתתבן ברקאו יאות. ומלה, דא, מלך עלאה דאתחבר לשדה סד איהו בעבד. מאן שדה, דא שדה אשר ברכו יי. הכתיב, (בראשית בז) **כרייח שדה אשר ברכו יי.** כד איהו (אתעבד) בעבד ואתתבן בכל מה דאצטיריך לייה כדקא יאות, פדין מלך עלאה אתחבר עמיה.

רבי אלעזר אמר, מלך לשדה בעבד. פמה גווני רזין עלאין הכא. מלך. **דא (עוז) שכינטא דלא שריא**

הזהר. רבי יהודה אמר המשמע מקריא דכתיב ותמת שרה, זה הגוף. בקרית ארבע, אילו הארבע יסודות. היא חברון, שהיה מוחוביים בגופו בחיו. בארץ בנען, בעולם הזה הבוחר אדם בזמן מועט: (ע"ב מדרש הנעלם)

בביתה לא תתקנא בה אלא בזמנא דעתנו בר נש ואוזווג באגדתיה לאולדא ולמעד איבין, ואיהי אפיקת נשמתין לאשרה בה, ובгин כה לשדה נעבד ולא לאחרא.

דבר אחר מלך דא אשה יראת יי פמא דעת אמר, (משל ל) אשה יראת יי היא תתהלך. לשדה נעבד דא אשה זרה במא דעת אמר, (משל ז) לשمرך מאשה זרה. בגין דעת שדה ואית שדה. אית שדה דכל ברכאנ וקדושין ביה שריין כמה דעת אמר פריח שדה אשר ברכו יי. ואית שדה דכל חירוב ומסאבו ושייצאה וקטולין וקרבין ביה שריין. והאי מלך ז מגין דאייהו נעבד להאי שדה דכתיב, (משל ל) תחת שלש רגוזה ארץ (דף יעקב ע"ב) וגוי, תחת עבד כי ימלוך וגוי ושפחה כי תירש גבירתה. והאי מלך אתפסיא נהורייה ואתחשך עד דעתבי ואתחבר לעילא.

תוספותא

וכאה אייה מאן דאויר גרים בהאי עלמא. כמה אייה רב וצעלה ביהו עלמא. והכי פתח רב מתיבתא מאן דאייהו זעיר אייהו רב. מאן דאייהו רב אייהו זעיר. דכתיב ויהי חyi שרה וגוי מה דאייהו חישבן

רב כתיב ביה שנה, זעירו דשנין חד אזעיר ליה. שבע דאייהו חושבן זעיר אסגי ליה ורבבי ליה דכתיב שנים.

פא חזי, דלא רבבי קודשא בריך הוא אלא לדזעירות, ולא אזעיר אלא לדזרבי. וכאה איהו מאן דازעיר גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב בעלויא לההוא עלמא. עד פאן. מאן דפסק יתפסק. מאן דקצרא יתקצרא. מאן דקצרא יתארה. רצונו לומר מאן דפסק מלין דאוריה תא על מלין בטליין יתפסקו תיוהי מהאי עלמא ודיןיה קיימא בההוא עלמא. מאן דקצרא אמן ולא מאיריך גו נייחא יתקצרא מתיין דהאי עלמא. מאן דאמר אחד אצטריך לחטפא אל'ף ולקצרא קרנא דיליה ולא יעכבר בהאי אותן כלל, ומaan דיעביד דא יתארכוון חייו. (אלו הם חדשים שהגידו לרבי שמעון

בר יוחאי בישיבה של מעלה), (עד כאן התוספתא השיר לדף קכט ע"ב)

ובגין כה שעיר דראש חודש, בגין דאתפרש ההוא שדה ממלאה קדיشا ולא שרין בהאי שדה ברכאנ מהאי מלך. וכד איהו בעבד להאי שדה כדיין כתיב, (דברים ט) כי בשדה מצאה וגוו. כי בשדה כמה דאטמר.

טא חזי, אתה היה לעלמא אתדקמת בהאי חנייא ואטיל בה זוחמא. וגרמא מותא לעלמא ולבעל. אתה שרה ונחתת וסלקת ולא אתדקמת ביה כמא דאת אמר, (בראשית יג) ויעל אברהם ממצריים הוא ואשתו וכל אשר לו. אתה נח לעלמא מה כתיב (בראשית ט) ויישת מן תין ויישבר ויתגאל וגוו.

וּבָגִין דָּא בָּרָהּ וִשְׁרָה לֹא אָתַּד בְּקֹעַ בֵּיתָה, בְּגַין כֵּךְ שָׂרָה זָכַתָּה לְחַיִּין עַלְמַיִּין לָהּ וְלְבָעַלְתָּה וְלְבָנָהּ אֲבָתָרָה הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (ישעה נא) הַבִּיטּוֹ אֶל צָוָר חַיצְבָּתָם וְאֶל מַקְבָּת בָּור נַוקְרָתָם. וּעַל דָּא וַיְהִי חִי שָׂרָה זָכַתָּה בְּהָזֶה בְּכָלְהָג, וְלֹא פָתִיב בְּכָלְהָז בְּשִׁי וַיְהִי חִי חִי חִי, וּכְنַבְּכָלָא, הִיא אָתַּד בְּקֹתָה בְּחַיִּין, וּעַל דָּא דִילָה הָוּ חַיִּין:

מְדֻרְשֵׁה הַגְּנַעַלְמָם
וַיָּבָא אַבְרָהָם לְסֶפֶד לְשָׂרָה
וְלְבָכָתָה. הַיִּנִּי (דְּכַתִּיב) דַּתָּנוּ
כָּל שְׁבָעַת הַיּוֹםִים נִפְשֹׁו שֶׁל
אַרְםָ פּוֹקְדָת לְגַוּפּוּ
וּמְתַאֲבָלָת עַלְיוֹן, הַדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (איוב ז) אֵךְ בְּשָׁרוֹ
עַלְיוֹ יְכָאֵב וּנְפַשּׁוֹ עַלְיוֹ
תַּאֲבָל. כְּהַאי גַּנוֹנָא וַיָּבָא
אַבְרָהָם לְסֶפֶד לְשָׂרָה
וְלְבָכָתָה. וַיָּבָא אַבְרָהָם, וּ
הִיא הַגְּשָׁמָה. לְסֶפֶד לְשָׂרָה,
וְהַגְּנוֹף.

אמֶר רַבִּי יִצְחָק בְּשָׁעָה
שַׁהְגִּשְׁמָה זֹבַח וְעוֹלָה
לְמִקְומֵם מַעַלְתָּה, הַגְּנוֹף שׁוֹכֵב
בְּשַׁלּוּם וַיְנִיחַ עַל מִשְׁבָּבוֹ
הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב נז)
וַיָּבָא שְׁלּוּם יְנִיחַ עַל

וַיְהִי חִי שָׂרָה. אִינּוֹן חַיִּין
בְּכָלְהָז לְעַילָּא, מֵאָה
שָׁנָה לְעַילָּא. וּעַשְׁרִים שָׁנָה
לְעַילָּא, וּשְׁבָעַ שָׁנִים
לְעַילָּא, כָּלְהָז הָוּ כְּדָקָא
יָוֹת.

אמֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן (דף ג' כבג ע"א)
תָּא חִזְיָה רֹזֵא דְּמַלְתָּה,
מֵאִי שָׁנָא בְּכָלְהָז דָא מֵר
שָׁנָה שָׁנָה, וּבְאַיּוֹן שָׁבָע
דָא מֵר שָׁנִים. דְּכַתִּיב מֵאָה
שָׁנָה וּעַשְׁרִים שָׁנָה, וְלֹבֶתֶר
שָׁבָע שָׁנִים. אֶלָּא פָּלָא חַד.
מֵאָה שָׁנָה כָּלָא דְּכָלָא (נ"א)
כָּלָא בְּחַדָּא בְּרֹזֵא דְּמֵאָה בְּרֹכָא בְּכָל יוֹמָא. וּמָן
עַשְׁרִים שָׁנָה דְּאַתְּכַלְלִיל עַלְהָ סְתִימָא דְּכָל

**מִשְׁבֹּתָם, הַלְּךָ נְכָחָה. מַאי
הַוְּלָךְ נְכָחָה.**

אמיר רבי יצחק הנשמה הולך נכה למקום העדן הגנו לה. מי משמע אמר רבי יהודה מהאי משמע, נכה בתיב, לפניו כי בווא ועי לעיל פג בדרך אמרתאות ובה"א. ובשעה שאינה זוכה והיא ראוייה לקבל עונשה הולכת משוממת וمبקרת בכל יום לנוף ולבקר.

אמיר רבי יוסי האי קוליתא דקדינotta, כד איזיל בסרייחותא ליכאן ויליכאן אויל ומקר לה לאתרה תריסר ירח. בך נשמתא היהיא דאתהיזיא לקיבלא ענשא, אוילה לבר בעלה וምפקדת לה לאתרה תריסר ירח בbatis קברי ובעלה.

אמיר רבי יהודה תא חי, דכתיב ויקם אברם מעלبني מרתו וגנו, אמר רבי אבא והא תנן כד נשמתא היהיא

סתימיין, ובגין קר כתיב שנה רוזא דיחודה. קויד שא בריך הוא דاتفاق מאתר עלאה סתימא דכל סתימין במאה ברוזא דמאה ברcano דכל يومא, וכן עשרים שנה, ובגין כך כתיב שנה רוזא דיחודה שלא אתפרש (צא ב) מחשבה ווובלא לעלמין.

**שֶׁבַע שָׁנִים אֵלֵין אֲתִפְרֵשׁ
וּנְפֻקָּן מִכָּלְלָא
סְתִימָה דְלִיעִילָא. וְאִפְּעַל
גַּב דְכָלָא יְחִוָּדָא, אַבְלָל
מְתִפְרֵשׁ בְּדִינָא וּרְחַמִּי
בְּכָמָה סְטְרִין וְאוֹרְחִין מָה
דְלָא חַוו הַכִּי לְעִילָא. וּבְגִין
כֵּךְ כתיב שנה רוזא דיחודה
דְלָא אתפרש לעלמין. שבע
שָׁנִים אֵלֵין אתפרישאן
בדינא ורחמי בכמה סטרין
ואורחין מה דלא חוו הכי
לעילא. ובגין כך באליין
שבע שנים כתיב בהו שנים**

בְּתִשְׁלֹמָא עַלְּאָה, נִיתְוֹסֵף
בָּהּ הִי וְנִקְרָאת אֶבְרָהָם
בְּתִשְׁלֹמָא עַלְּאָה. וְהַכָּא אֲתָּה
אָמַר רְבָד לִירָתָא וְכָאָה כָּל
כֵּד דְּכַתִּיב וַיָּקָם אֶבְרָהָם.
עֲבָדָת מָן דִּיחַתִּיב בְּכֶרֶסִיא
נְחִית בְּגֹנוֹ וּזְטָר תְּתָאָה.

אֵלָא הַכִּי גַּוְרָנָא וַיָּקָם
אֶבְרָהָם מַעַל פָּנֵי מְתוֹן,
דָּאָמַר רְבִי בּוֹ אָמַר רְבִי
וַיָּקָא בְּשַׁהְגַּשְׁמָה רָאוּיה
לְעָלוֹת לִמְקוֹם עֲדָנָה, קָוָם
מְגִינָה עַל הַגּוֹפָה הַקְדוֹשָׁה
שִׁיוֹצָאת מִשְׁם וְאַחֲרָכָה
עוֹלָה לִמְקוֹם מַעַלְתָה, הַדָּא
הָוּא דְּכַתִּיב וַיָּקָם אֶבְרָהָם
מַעַל פָּנֵי מְתוֹן זֶהוּ הַגּוֹפָה.

וַיַּדְבֵּר אֶל בְּנֵי חַת אֶלְיוֹ שָׁאָר
גּוֹפּוֹת הַצְדִיקִים שֶׁהָם (ד"א ל"ג
בָּנֵי) חַתְחַתִּים וְנַהֲלָמִים
בְּעוֹלָם לְמַעַן יִרְאָת קֹונֶם,
חַתִּים עַל שְׁהָם שׁוּבָנִי עַפְרָה,
וְאַמְאי אַרְיכָה לְהוּ אָמַר רְבִי
יְהוֹדָה בְּלָא בְּמַנְיִינָא
בְּתִיבִין, וְעַל (דָּחַי ד"א) דָא הָוי

וְלֹא שָׁבָה, וְכָלְהֹב אֶקְרָוִן
חַיִים. וַיְהִי חַיִי שָׂרָה, דָהָוּ
מִמְשָׁ דָאַתְבְּרִיאוּ וְאַתְקִיְימָוּ
לְעִילָא.

אָמַר רְבִי חַיִיא הָא אַוְקְמִיחָה
דָהָא כְּדָא אַתְעַקֵּד
יְצָחָק בָּר תְּלִתִין וְשַׁבָּע שְׁבָנִים
הַוּה, וְכִיּוֹן דָאַתְעַקֵּד יְצָחָק
מִיתָת שָׂרָה, דְּכַתִּיב וַיָּבָא
אֶבְרָהָם לְסֶפֶד לְשָׂרָה
וְלִבְפְּתָה. מֵאַיִן בָּא, מֵהָר
הַמּוֹרִיה בָּא מַלְמַעַקֵּד לִיה
לְיְצָחָק, וְאַיּוֹן תְּלִתִין וְשַׁבָּע
שְׁבָנִין מִיּוֹמָא דָאַתְיִילִיד
יְצָחָק עַד שַׁעַתָּא דָאַתְעַקֵּד
אַיּוֹנוֹ הָוּ חַיִי שָׂרָה וְדָאִי
כְּחַוּשָׁבָן וַיְהִי יָזָה בְּגִימְטְרִיאָה
תְּלִתִין וְשַׁבָּע שְׁבָנִין הָוּ פְּמָה
דָאַתְמָר מַדָּאַתְיִילִיד יְצָחָק
עַד דָאַתְעַקֵּד.
רְבִי יוֹסֵי פָתָח וְאָמַר, (תהלים